

mandsapparat ordre til at for enhver pris at knalde Glistrup.

Og der er så sandelig heller ikke siden da sparet på de skatteyderbetalte udgifter for at nå målet.

Topfolk inden for skatteadministration, politi, revision og anklagemyndighed puklede på år efter år.

Stort set mørklagde man længe sagen over for Glistrup (men ikke over for Aktuelt, Ekstra Bladet o.l.)

Dette gav selvsagt en nok så stor skævhed, som det reelt aldrig har været muligt at udligne.

Men da Harling i maj 1974 havde brug for at eskalere sagen, kunne det alene ske ved, at det næste skridt blev at rejse tiltale ved retten.

Her mødte man så to vanskeligheder i loven.

Den kræver nemlig, at der dels udpeges domsmænd, dels forsvarere.

Og systemet kunne nu risikere at få folk, der ikke var det følgagtigt i, at målet var at smadre Glistrup.

Det med domsmændene klarede man nu ganske let. Man tog dem blot fra den socialistiske halvdel af domsmandslisten.

Forsvarerne var det heller ikke så svært med. Man har en liste på ca. 3.000 advokater, og heraf er der da en del, som står fjernt fra den skatte- og regnskabsverden, sagen foregår i, og som er af antifremskridtsobsevans.

Så dem holdt man sig til.

Men så kom der en mellemspilskurre på tråden. En skattekyndig – professor, dr. jur. Thøger Nielsen – meldte sig under fanerne. Glistrup jublede i VM-sommeren 1974 over, at nu havde han fået sin Beckenbauer.

Det tog systemet det meste af et år at få Thøger Nielsen chikaneret ud igen. Man trykkede på de rette knapper i de af det konservative folkeparti dominerede selskabsstyrelser – De danske Sukkerfabrikker var de afgørende – og pressede Thøger Nielsen ud, idet man meddelte ham, at han ville miste bestyrelsesposter m. v., hvis han fortsatte som forsvarer for den væmmelige Glistrup.

Og derefter skulle man ikke risikere gentagelse.

Advokatrådet – der normalt intet har med forsvarsbeskikkelser at gøre – sprang ind på scenen. Det har alle dage været antiglistrup.

Glistrup havde nemlig i sin tid som sagfører bestandig kritiseret de ublu sagførersalærer, udviklet systemer, så klienterne selv kunne få renten af deres penge hos advokater i stedet for, at sagførerne som hidtil skulle stryge dem ned i deres egen lomme, og rationaliseret – og dermed omkostningsbilliggjort – blandt andet aktieselskabsstiftelser.

Gamle interesseorganisationslaug som Advokatrådet kunne ikke tåle alle disse nymodens ting.

Men rådet var kommet til kort alle de gange, det havde søgt at få skovlen under Glistrup.

I februar 1971 allierede det sig med socialdemokraten K. Axel Nielsen om at fordømme Glistrups udtalelser i Focus-udsendelsen. I øvrigt uden på nogen måde at høre Glistrup. Hverken før eller efter, at rådet over Ritzaus Bureau udsendte sin fordømmelse.

I fortsættelse af en BT-kampagne mod advokatmisforhold i august 1971, hvori Glistrup deltog aktivt, havde Advokatrådet derefter sat en ny hævnaktion i gang mod Glistrup.

Den førte frem til, at rådet i marts 1972 anmeldte Glistrup til K. Axel Nielsen – der nu var blevet justitsminister – og fik politiaktionen mod Glistrup iværksat.

Da Thøger Nielsen nu i 1975 blev chikaneret ud fra forsvaret, oplevede man det aldeles enestående, at den, der havde anmeldt sagen til politiet – Advokatrådet – oprådte aktivt med henblik på, hvem der i stedet skulle være forsvarer.

Det blev Ebbe Suenson. Derefter bestod forsvaret af ham og venstrefløjensmanden Philip Ingerslev.

Deres taktik var længe bare at holde deres kæft og ikke tage initiativer til noget som helst.

Glistrup, der jo var nok så interesseret i, at hans synspunkter kunne komme frem i sagen, sendte dem det ene brev efter det andet om dette og hint, der måtte ind i sagen for at afsløre løgnagtigheden i det materiale, som anklageren måned efter måned præsenterede byretten for.

Den 9. maj 1977 var anklageren færdig, og overensstemmende med retsplejelovens ordning – den § 870, der omtales i den foregående artikel – lod byretten så helt korrekt (modsat hvad landsretten gjorde i august 1980) forsvarssiden overtage bevisførelsen.